

عنوان مقاله:

بررسی نقش ظهوری ترشیزی در گسترش فرهنگ و زبان فارسی در دکن

محل انتشار:

دوفصلنامه زبان و ادبیات فارسی، دوره 29، شماره 91 (سال: 1400)

تعداد صفحات اصل مقاله: 23

نویسنده:

حسین محمدی - Kharazmi University

خلاصه مقاله:

در قرن های هفتم تا یازدهم، حاکمان مسلمانی در شبه قاره هند به قدرت رسیدند که به فرهنگ و زبان فارسی علاقه مند بودند. در پی این تغییر، ایرانیان به دلایل گوناگون به هندوستان مهاجرت کردند و در دربار فرمانروایان محلی به انواع قدرت های سیاسی، نظامی، و اقتصادی دست یافتند و زمینه رشد و گسترش فرهنگ و ادب فارسی را در شبه قاره هند فراهم کردند. مولانا نورالدین محمد ظهوری ترشیزی (۹۹۴-۱۰۲۵ ه.ق) از شاعران ایرانی اهل خراسان بود که در قرن دهم به هند مهاجرت کرد و به خدمت حکومت نظام شاهیان و عادل شاهیان درآمد و در دکن به مقام ملک الشعرائی رسید. ظهوری، طی چهارده حضور در دکن (جنوب هند)، در راه گسترش زبان و فرهنگ ایرانی بسیار کوشش کرد. در مقاله حاضر، با روش توصیفی-تحلیلی و با استفاده از منابع کتابخانه ای، کوششی برای تبیین این نکته صورت گرفته است که ظهوری ترشیزی در گسترش فرهنگ و زبان فارسی در شبه قاره هند چه نقشی ایفا کرده است. یافته ها نشان می دهد که ظهوری، باوجود موانع بسیار، به ویژه سعایت دشمنان ایران و به خصوص شیعیان در دکن، در سایه حمایت و تشویق حاکمان آن سامان، توانست با خلق آثار ادبی ارزنده، فرهنگ و زبان فارسی را در شبه قاره هند گسترش دهد. ارائه تصویری واقع بینانه از تاثیر ظهوری ترشیزی و آثار ادبی او و چگونگی حمایت و تشویق حاکمان نظام شاهی و عادل شاهی در گسترش فرهنگ و زبان فارسی از نتایج مقاله حاضر است.

کلمات کلیدی:

Zohuri Torshizi, persian language, Nizam Shahi, Adil Shahi, Indian subcontinent
ظهوری ترشیزی، زبان فارسی، نظام شاهیان، عادل شاهیان، شبه قاره هند

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1424320>

